

Zlato kot ključ do svobode

Municija proti napadu kleptokratov

Moj prvi stik z zlatom je bil pred dvema desetletjema: takrat si osebne in prav tako družbene dimenzije te sončne kovine nisem mogel predstavljati niti približno. Pri emocionalnem iskanju trajnosti, varnosti in duševnega miru me je moja intuicija še enkrat odpeljala v pravo smer: po 25 letih raziskovanja in razmišljanja sem prišel do spoznanja: *Zlato* je pomemben ključ tako do notranje kakor tudi materialne svobode.

Rušilci na delu

Najnevarnejši *nasprotniki* svobodne in mirne skupnosti so ljudje, danes v podobi politikov ali birokratov, nacionalnih, nadregionalnih in še zlasti transnacionalnih organizacij, ki se ne morejo upreti draži, da bi papirnati denar brez kritja uporabili za financiranje moči, vojn, izboljševanja sveta, dobronamenskih utopij ali obljub za osrečevanje ljudstva, na primer socialne narave. Kajti, samo z *nekrito papirnato valuto* je mogoče velikanske izgube njihovih vseh skupaj nepoplačljivih in s tem negospodarnih dejanj s krajo kupne moči skoraj neopazno porazdeliti na pogosto nič hudega slutečo, na področju ekonomije slabo izobraženo, vendar zaupanje zagotavljajočo večino družbe. Tako so bile plačane svetovne vojne, tako rjavi, rdeči ali črni teror! Vendar pa žal ta skušnjava z zatonom historičnih totalitarizmov ni izginila s tega sveta.

Ta potuhnjena oblika financiranja se je v zgodovini, žal pa tudi od takrat, vedno znova obrestovala – za storilce, kajti vsi ljudje pač ne razumejo vseh gospodarskih kontekstov. To ni prav nič čudnega, kajti odvratne posledice *inflacije* ogoljufanim ne bodo predstavljene takoj, temveč z velikim časovnim zamikom in navidezno brez vzročne povezave.

Moralna odpoved: Izgubljeno spoštovanje do zgodovine

Ljudje, ki se opirajo izključno samo na svoje osebne izkušnje, se nagibajo k temu, da te enostransko pridobljene izkušnje povzdigujejo v merilo svojih sodb in jih postavljajo za načela svojega ravnanja. Z vidika posameznika so lahko takšna načela tu in tam uspešna. Če pa je potrebno sprejeti dolgoročne odločitve v dobro družbenega reda, ki v miselni vzorec vključujejo tudi prihodnje generacije, dobimo povsem drugačno izhodiščno situacijo: za vsako ceno je treba preprečiti, da bi bili *osebni in s tem kratkoročni interesi* postavljeni pred interese naših potomcev. Pri tem so nam v pomoč moralna in etična načela, ki temeljijo na življenjskih izkušnjah naših prednikov. Ena izmed teh pomembnih življenjskih izkušenj se imenuje *spoštovanje do zgodovine* in do velikih civilizacijskih dosežkov naših prednikov.

Posebni interesi: Začetek konca

V družbi delitve dela, kakršno poznamo v današnjih gospodarskih oblikah, so vsi posebni interesi konec koncev antisocialni takrat, kadar si posamezni člani na podlagi zakonov pridobivajo prednosti na račun drugih članov te skupnosti. Družba, ki si je za cilj postavila *dolgoročno uspešnost*, bo zato vse stavila na to, da posebnim interesom ne bo dodelila nikakršnega prevladujočega vpliva na oblikovanje države, kajti le-ti so na koncu skoraj vedno usodni: na podlagi tega nastale *nepravčnosti* imajo prej ali slej za posledico socialne napetosti, nemire, revolucijo, vojno in s tem smrt, trpljenje in propad naravnih redov, pogosto celo razpad družbe.

Gospodarska lastna odgovornost kot motor blaginje.

Iz katerega koli ideološkega prepričanja že želite presoditi: lahko, smete ali morate ugotoviti, da je šele gospodarska lastna odgovornost ali, če izberemo manj eksaktno, vendar bolj razširjeno terminologijo, *kapitalizem* v svoji (skoraj) čisti obliki naj bi prinesel blaginjo in napredek velikim množicam človeštva. Produktivnost

je zdaj mogoče optimirati z obeti za izboljšanje življenjskega stanja posameznikov in jo stopnjevati do še nedoseženih nivojev. Prav ta kombinacija lastnih interesov ob istočasnem zadovoljevanju drugih članov skupnosti dela iz pravega kapitalizma to, kar je in kar bi vselej moral biti: za mir prizadevajoči si stroj blaginje, ki temelji na pravičnosti! Vsi rjavi, rdeči ali črni socialistični eksperimenti temeljijo na posebnih interesih neke običajno številčno zelo majhne politične kaste, ki si svojo moč zagotavlja na račun širokih množic ljudstva. Ceno za to poznamo: milijoni razbitih življenjskih sanj in nič manj človeških življenj. Vendar na srečo ti skupki moči ne delujejo v vakuumu. Največji nasprotnik vseh političnih interesnih skupin je namreč še vedno prisoten in vselej isti: **prosti trg**.

Za to, da bi nepravilno nadarbino lahko najprej uvedli in nato zagovarjali, je potrebno izključiti konkurenco. Kot paradni primer takšnega vidika sle po oblasti velja prosti trg mnenj: svobodne države se odlikujejo z možnostjo prostega izražanja mnenj. Fašistično, socialistično ali – čisto na splošno – kolektivistično zatirane države pa je mogoče šele na podlagi kratenja svobodnega izražanja mnenj povsem jasno spoznati in definirati za takšne, kakršne v resnici so: *diktature*.

Manj jasno razpoznavno za večino sodržavljanov pa je nasprotno veliko število obstoječih omejitev prostega trga ali celo njegova popolna izključitev – da o katastrofalnih posledicah teh mahinacij sploh ne govorimo.

V kapitalizmu (prosto tržno gospodarstvo) se vrednost vseh dobrin ugotavlja z milijoni različnih preferenc udeležencev na tržišču. Cena nekega blaga je izpostavljena vedno novim vplivom in s tem podvržena nenehnim spremembam. Pri tem vse sklenitve pogodb (določitve cen) temeljijo na prostovoljnosti. Istočasno trg opravlja funkcijo pravičnosti. Pravi kralj v podobi potrošnikov bo tiho, vendar izjemno učinkovito poskrbel za to, da bo vselej najugodnejši, najboljši ali najbolj pošten ponudnik preživel, gospodarsko rasel in uspeval. Finančno nezdrave udeležence na trgu bodo pregnali zdravi. Danes smo priča času, v katerem *finančno uspešne obrate* z državnimi posegi izrinjajo od kreditov odvisni in gospodarsko neuspešni obrati – z uničujočimi družbenimi posledicami! Darwinizem je postavljen na glavo: učinkovitost in prilagajanje sta kaznovana, odpoved in ignoranca nagrajena – ‘*Preživetje nesposobnih / nezdravih.*’

Vsakršne omejitve ali celo prepovedi tržišč imajo vselej za posledico popačenje konkurence ali celo – popačenje pravičnosti. Dejstvo, da bi bilo bolje, če bi ljudje v prihodnosti bolj zaupali prostemu trgu kot 'državnemu občutku za pravičnost', je mogoče razložiti zelo enostavno: *Po zakonu opredeljena pravičnost oblastnežev vselej temelji na nepravičnosti!*

Tako ni mogoče dovolj energično opozoriti na dejstvo, da današnjega denarnega sistema niso skovali prijatelji prostega tržnega gospodarstva, temveč predstavniki posebnih interesov! Današnji denar je z zakonom določeno plačilno sredstvo, neprostovoljno sprejeto pod grožnjo državne oblasti in kot vemo, zakonov, ki veljajo danes, ni postavil ljubi Bog. To dejstvo je neverjetno pomembno, če želite spoznati resnične rušilce / uničevalce naše družbe in njenega naravnega reda.

Emisijske banke kot grobarji družbe

Vsak dan beremo, poslušamo in gledamo poročila o zavoženem kapitalizmu, da, govori se celo o *turbokapitalizmu*, čez katerega na veliko udrihajo. S 'pravim' denarjem pa bi ta tako imenovani turbokapitalizem sploh ne bil mogoč! Vse emisijske banke, ki se imajo za zaščitnice valute, *manipulirajo* trg denarja z vrtenjem obrestnega vijaka in s povečevanjem količine denarja ter posojil. Danes vidni rezultati tovrstnih manipulacij dajejo torej prav kritikom, ki so *osrednje državne banke že davno spoznali za v okviru planskega gospodarstva delujoče inflacijske stroje v službi samoljubnih in antisocialnih zastopnikov interesov*. Zagovorniki tega sistema, notabene, največji del današnjih ekonomistov, se ne morejo ali nočejo spomniti manifesta komunistične partije iz leta 1847, sta pa gospoda Karl Marx (1818–1883) in Friedrich Engels (1820–1895) že takrat spoznala, da je moč mogoče zagotoviti edino z nadzorom denarja: *«Za najnaprednejše države pa bodo naslednji ukrepi lahko uporabljeni precej na splošno: centralizacija posojila v rokah države prek osrednje državne banke z državnim kapitalom in izključnim monopolom.»*

Zastopniki posebnih interesov so z zakonom uvedli tudi neizmerno nepravičen sistem oblikovanja žiralnega denarja (Fractional Reserve Banking), ki bankam dovoljuje, da denar za posojila ustvarjajo iz čistega zraka in za to smejo zaračunavati celo še obresti!

Naveden najpomembnejše točke pri presoji današnje finančne krize je modni tok večine doslej komaj vzela na znanje. Tako večini ljudi ostaja zakrito, da pri današnjih problemih ne gre dejansko za finančno, temveč za doma pripravljeno krizo sistema. Vse zainteresirane soljudi, ki se sprašujejo o pravih razlogih za zlom gospodarstva in razvrednotenje denarja s strani emisijskih bank, bi napotili na Dunajsko šolo nacionalne ekonomije. Njeni glavni zastopniki, kot so *Ludwig von Mises* in Nobelov nagrajenec *Friedrich A. von Hayek*, so pretekle in današnje krize na podlagi svojih znanstvenih raziskovanj pravilno napovedali, ne kot *preroki*, temveč kot briljantni *socialni ekonomisti*. Dunajska šola nacionalne ekonomije ima sicer vedno več prepričanih privrženecv, države pa, ki delujejo z monopolom izobraževanja, odklanjajo ta nauk, ker bi različni nivoji birokracije in politiki moči sicer v veliki meri izgubili nardarbine.

Še enkrat: niti naš današnji, z dolgovi kriti denar, niti emisijske banke niso proizvod prostega trga, temveč predstavljajo zgolj *monopol oblasti* samoljubne in z močjo obsedene elite, ki na najsrmatnejši / naj nagnusnejši način zlorablja privilegije ustvarjanja denarja. V svobodnem svetu odločajo milijarde ljudi na podlagi prostovoljnosti, kaj je *denar* in s tem svoboda ali nesvoboda in ne le peščica neizvoljenih funkcionarjev, ki si svojega položaja niso zaslužili na podlagi svojega dela, oziroma zadovoljevanja interesov drugih članov družbe, temveč so si ga nezakonito pridobili z enostavnimi uvedbami zakonov. Finančni tisk podpira sistem papirnatega denarja skorajda brez pridržkov. Posreduje argumente proti zlatu in zaničuje to kovino. Nič čudnega, kajti svoboda državljanov je za mogočneže še vedno izjemno nevarna.

Tako je zlato kot edini pošteni denar ključ do svobode: parazitski, antisocialni kralji papirnatega denarja natančno poznajo svojega največjega sovražnika, to je prosti trg. Še bolj pa se boji jo svojega smrtnega sovražnika, zlata. Z manipulacijo denarja in žlahtnih kovin kažejo ti samozvani kralji svoj pravi obraz. Proti človeški potrebi / želji po svobodi, miru in pravičnosti noben izmed vladarjev na dolgi rok ni imel nobene možnosti, kajti *trg* je vedno močnejši. Tako se bo tudi to žalostno poglavje svetovne zgodovine končalo, kadar koli se bo pač moralo končati: namreč takrat, ko bodo zaloge zlata emisijskih bank šle h koncu. Takrat, šele takrat, bodo ljudje ugotovili, da cesar resnično in dejansko nima nobenih

oblačil, neizrečeno nepravični *sistem denarja* pa se mora umakniti nekemu drugemu, upajmo, da pravičnejšemu redu.

Prisrčna hvala

S spontano privolitvijo za ta knjižni projekt mi je profesor dr. *Hans J. Bocker* naredil veliko veselje. Naj se mu na tem mestu za to prisrčno zahvalim.

Za to, da se bo čim več soljudi vselej znova spomnilo na to, da je *mir* mogoče ustvariti in ohraniti samo s pravičnostjo ter poštenim gospodarskim in finančnim sistemom.

Johannes Müller

“V svetu prevar je izreči resnico revolucionarno /
prevratniško dejanje.”

George Orwell (1949)